

YARALI

BAZI YARALAR SARDIKÇA KANAR

Kahraman Tazeoğlu

DESTEK YAYINLARI: 487
EDEBİYAT: 173

YARALI / KAHRAMAN TAZEÖĞLU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Editör: Kemal Kırar
Yayın Koordinatörü: Erol Hızarcı
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Eylül 2014
1.-200. Baskı: 2014
201.-245. Baskı: 2017
246.-248. Baskı: Ocak 2018
249. Baskı: Ağustos 2018
250. Baskı: Kasım 2018
251. Baskı: Aralık 2018
252. Baskı: Mart 2019
253. Baskı: Temmuz 2019
254. Baskı: Aralık 2019
255. Baskı: Şubat 2020
256. Baskı: Eylül 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-4994-90-8

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/ DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
menajer@kahramantazeoglu.com.tr

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

YARALI

Kahraman Tazeoğlu'ndan

Bazı yaralar sardıkça kanar.

Kiminin çöle döner yüreği, kimi içinde bir yanardağ saklar.

Terk edip gitti sanmıştım. O da böyle biliyordu. Ayrıldık, o kadar. Onun için buydu yaşanan... Meğer içindeki çöllerin kum fırtınasında savrulup gitmiş. Ardında için için yanan bir yanardağ bıraktığını bilmeden... Söndüğünü sandığım an yeniden patlıyor. Bu patlayış ikincisiydi, ikinci kez kanadı yaram. İki yıl sonra yeniden. Tam şuramda. Hiç beklemediğim, tümüyle unuttuğum bir anda!

Yüreğinde çöl taşıyana seraplar düşer. Gördüğünün büyüüne kapılır, bir su pınarı gördüğünü sanır, ancak kana kana içmek için avuçladığı sular elini yakınca kum olduğunu anlar. Bir yalana kanıp sahte dünyaların yıldızlarına kapılmıştı. Ben de onun aşkına kanmıştım. Yalan değildi, ikimiz de çok acemiydik sadece. Ben ona kendimi vermiştim, o da bana bir serap. Bana bakarken ışıldayan gözleri ruhumu kamaştırırdı, güneş kadar gerçektir ama onun bir çöl güneşi olduğunu nereden bilecektim! O kendi çöllere savruldu, güneşi bende kaldı. İçimde gizli bir yanardağ vardı.

Onu kum fırtınaları kasıp kavurmuş, ben de hiç doğmayan güneşinden yanıp kavrulmuştum. Beni görünmez bir ateşle içten eritiyordu. Kendi elimle açtım yolunu. Yaraladım kendimi öldüresiye, ölmek istedim. Benim yıldızım kayarken o güneş doğacak, kimsenin görmediği mezar taşım olacaktı. Ama tekrar açtım gözlerimi, bileğimde derin bir yarayla. İki kez unuttum, iki kez bir tene dokundum, kıskanç bir âşik gibi yeniden patladı. Neye uğradığımı şaşırardım!

İçimde patlamaya hazır bir volkanla yaşıyorum. Biri beni saracak olsa, yine patlayacak ve onu da yakacak. Böylesi bir güneş tutulmasındayım. Yüreğim tutsak, elim kolum eskimeyen bir aşkla bağlı. Hani olur ya, yüreğine bir hançer saplanır da hiç kanamaz, ama hançeri çektiğinde öleceksindir. Öyle bir yarayla yaşıyorum. Hançer yerinden birazcık oynasa, kan dökülüyor. Hiç kimse anlayamaz benim çektiğimi. Öyle suskunum ki, yazmaktan başka çare yok.

***

Acılar olgunlaştırır, derler. Demek ki, insan aldığı yaralardan öğreniyor hayatı ve kendini. Aşk yarası taşımayan aşkı bilmez. İnsan yaralanınca, yarasını saracak birini arıyor. Aşkın ikinci acemilik evresi bu... Oysa aldığın yara seni hakiki aşka götürüyor, acı, yol gösteriyor. Yaran kapanmadan bunu bilemiyorsun.

Aynı kaderin farklı yaralarıydık onunla. Her şey bir cümleyle başladı. Bizi kelimeler buluşturdu. Bazen bir cümle hayatı baştan aşağı değiştirmeye yetiyor. Yaradan fışkırان bir cümle başka bir yaralıyı sana çekiyor. O da seni arıyor bilmeden. Ama yarasına bağlanıp öyle sırt çevirmiş ki aşka, bulduğunda bile inanmıyor.

Beni yaram bırakmıyor, yeni bir aşka yelken açtığımda yeniden kanıyordu. O, yarasına sadıktı. Aşk, insanı açtığı yarayla sınar. Karşına iki engel çıkarır, biri kendinde diğerinde. Bu ikisini aşmadan, hakiki aşka varılmıyor. Aşk yarası, aşkın pusulasıdır. Yaraya değil, yarayı açana değil, yalnızca aşka bak. Bir yara kapanmadan yeni bir sayfa açılmıyor. Ne başkasıyla sarmayı dene ne de onu bile bile yeniden kanat. Her yara bir geçittir. İki kişinin geçemeyeceği kadar dar bir kapıdır. Tek başına geçmelisin kendi yarandan.

BİRİNCİ BÖLÜM

Eve dönüyordum ama hangi yoldan gittiğimi bilmiyordum. “Ayaklar kendiliğinden götürür” gibi sürüyordum arabayı. Gözüm yolda değildi, aklım başka yerdeydi. Tekrar tekrar geriye sarıyor ve aynı yerde duruyordu. Sol elim kan içindeydi. Direksiyona bulaşmış, dösemeye ve pantolonuma damlıyordu... Peçete ıslaktı kandan, bileğime yapışmıştı. Kırmızı ışıkta durdum. Peçeteyi değiştirdim. Yeşil ışığı beklerken, benim de bir kırmızı ışığım var, dedim kendi kendime. Hayatın sarı ışığında hüznümle bekliyor, yeşil yanınca tekrar yola çıkıyor, kırmızı ışığın geride kaldığını, hayatın bana bütün yolları açtığını sanıyordum ama tekrar bir kırmızı ışık çıkıyordu karşıma. İşte yine böyle olmuştu. Hande'den kalan aşk yarası, yeni bir aşka yelken açarken tekrar kanamıştı.

Hani bir oyun vardı çocukluğumuzda: Tilki tilki saatin kaç? Ebe duvara yaslanırdı, biz de böyle sorardık ona: “Tilki tilki saatin kaç?” Bir derse bir adım, iki derse iki adım yaklaşırdık, bazen atlayarak, uçarak, ebeye dokunabilmek için... “Kazandibi” derse başa dönerdik. Ebe dokundurmak istemiyorsa, yaklaşıp böyle söylerdi. Ben de dokunacak oldum Hande'den sonra iki başka kişiye. Dokunur dokunmaz kazandibi oldum, başa döndüm. Hande'nin beni terk ettiği güne...

Beni hayata bağlayanla, ölüme gönüllü gönderenin aynı kişi olması kaderin garip bir cilvesiydi. Aşk, bir hüzünden bin umut doğurmak olsa da, insan sevince koşar adım gide-miyormuş sevdanın dar sokaklarında. Sonra bildiğin yolda tökezliyor, düşüyorsun. Yaran yeniden kanıyor. “Bu benim yaram” diyor, öpüyorsun, geçmiyor. Kabuk bağladığını sanı-yorsun, acısı dinmiyor.

“Acı ruhun fiyakasıdır” derler ya hani... Gerçekten öy-leymiş. Fiyakalı bir acıya sahibim nicedir. Kalbim sıkışıyor aklıma geldikçe. Kapısı olmayan bir kafeste kuş beslemeye çalışmış onu sevmek. Ardında bir tüy bile bırakmadan uçup gidince anlıyor insan. O meğer geri dönüşü olmayan en güzel eksikliğimmiş... Beni mutlulukla cezalandıran piş-manlığımış...

İnsan bazen bir şey için her şeyini verecek kadar cömert, her şey için hiçbir şey vermeyecek kadar cimri olabiliyor-muş. Onun bana ne vermediğine bakmak için eğildim içi-min boşluğuna. Gördüm ki kendisinden başka hiçbir şey bı-rakmamış orada. Bana hiçbir şeyini vermiş ve çekip gitmiş. Küçücük kalbimden çıkan bu kocaman “hiçbir şey” ne kadar da ağır gelmiş hayatıma. İçime bakınca kendimi incittim.

Biz onunla yan yanayken birbirinin imkânsızı olan in-sanlar gibiymişiz. Gidişine değil de hâlâ ayakta kalışıma şa-şıyorum. Dünya talihsizler için yuvarlak bir cehennemmiş, şimdi daha iyi anlıyorum. Yol aldıkça başa dönmem bun-dan. Dünyanın yuvarlak olduğunu unutmamdan.

***

Yeşil yanmış, arkamdan kornaya basıyorlar. Mecburen gaza basacak ve yola devam edeceğim. Hayat buna zorluyor.

Ecel almamıştı beni, belki hiç ıkmayacaktım kabuğumdan. Herkes yalnız, ancak bu yalnızlar kalabalığı illa ki çekiyor kendine. Arkamdan kornaya basanlar gibi, açılan yollardan devam etmeye zorluyor. Bir daha asla diyorum sayıklar gibi, ama aynı anda tekrar gaza basıyorum. Ben şimdi eve dnuyorum, her gün döndüğüm evime... Ama başka biri gibiyim. Bileğimdeki yarayı açarken hissettiklerim hiçbir yere gitmemiş.

Edip Cansever, ocukluğu gökyüzüne benzetmiş, çünkü hiçbir yere kaybolmuyor. Bazı anlar, bazı duygular o gökyüzü gibi. Boynunu büküyor, başın eğik, gözlerin yerlerde geziyor-sun. Sonra unutuyorsun boynunu neden büktüğünü, çukurlara baka baka yürürken gökyüzünü unutuyorsun ve başını tekrar kaldırır kaldırmaz onu görüyorsun. Yıldızın kayana dek orada duracak ve gören çocuklar ardından bir dilek tutacak. Sevenlerimiz gözyaşı döker, mezar taşımıza bakanlar Fatiha okur, sadece çocuklar ve çocukluğunu kaybetmeyenler dilek tutar. Hande ocukluk arkadaşım, gençlik aşkımdı, birlikte bymştk. Benim tek dileğimdi. Birden yıldız gibi kayıp gitti. Gökyüzü aynı ama bir yıldız eksik, hiçbir dileğim yok artık. Ecel beni almadı ama tekrar tekrar ldryor.

Lisedeyken Hande'ye anlattığım bir hikye durup durup aklıma geliyor. Bir adamı taşlıyorlar ama hiç yara açılmıyor. Sonra bir kadına ilk bakışta açık oluyor ve taşların çarptığı her yerde yaralar açılıyor, kanlar içinde kadının ayaklarına yığılıp ölüyor. Ne kadar sevmişti bu hikyeyi. Dilden dile bu zamana kadar geldiğine göre, hakikatin bir parçası. Ona açık olduğumu bu hikye ile anlatabilmiştim. Ben de çok taş yemiştim ama hiçbirini hissetmemiştim. Hande'ye bakarken her yanım tatlı tatlı sızlardı. şimdi ben bir hikye gibiyim. Hande için açtığım yara, başkasıyla kanıyor. Bir rüya gibi

geliyor bu bana, inanmakta zorlanıyorum. Bu yarayı açtı-
ğında rüyaların kapısı açılmıştı bana, ama geçemedim.

***

Birden tuhaf bir ürperti hissettim ve gözlerim kararı-
dı. Hızlı gitmiyordum ama o kadar dalmışım ki, az kalsın bir
çocuğu eziyordum! Yola kaçan topu gördüm ama ardından
bir çocuğun koşarak gideceğini düşünüp yavaşlamadım. Ço-
cuğu görür görmez, buz gibi ter dökerek frene bastım. Çocuk
donup kalmış, bana bakıyordu. Neyse ki çarpmadım. Yarım
metre bile değildi aradaki mesafe araba durduğunda... Ken-
dime gelememiştim hâlâ. Derin bir nefes verdim. Kapıyı aç-
tım, indim. Kanayan elimi arkamda sakladım.

“İyi misin” diye sordum.

Çocuk, “Korkma, bir şey olmadı” dedi.

Üstünde bir deniz şortu vardı, ayakları çıplaktı.

“Dikkatli ol. Az kalsın seni ezecektim” dedim.

“Ben zaten boğuldum” dedi!

Şaşıttım kaldım söylediğine. Dar sokakta yolun iki yanına
arabalar sıkış tepiş park etmişti. Yola kaçan renkli topu bir
arabanın altına dayanmıştı. Topu aldım, ona verdim. Fakat
anlamadığım bir şey vardı. Çocuğun topu, her yerde görme-
ye alıştığımız, küçük çocukların mahalle aralarında oynadığı
toplardan değildi. Bir deniz topuydu bu...

“Eline ne oldu” diye sordu.

“Kanadı” dedim.

“Bazı yaralar sardıkça kanar” dedi.

Elinde deniz topuyla iki arabanın arasından kaldırı-
ma çıktı, karanlık sokakta gözden kayboldu. Belki oradaki
apartmanların birinde oturuyordu. Arabaların arkasından

görmeyecek kadar kısaydı boyu. Olduğum yerde kalmışım. Sanki onu görecekmiş gibi bakıyordum ama dalıp gitmiştim aslında. Ne kadar kaldım orada, bilmiyorum. Belki birkaç saniye, belki birkaç dakika... Hayat yolumun orada değiştiğini bilemezdim ama bir şey olduğunu hissetmiştim.

Hayatın görünmez kapıları vardır. Dışarıyı içeriye, içeriyi dışarıya kapatsa da duvarların kendi inisiyatifinde olmayan delikleridir kapılar. Bilmeden gireriz bu kapılardan, girince hayatımız değişir, çünkü başka bir kader yoluna sapmışızdır ama fark etmeyiz. Kimisi hiç bilemez nasıl girdiğini, kimisi benim gibi sonradan anlar.

***

Sokak aydınlanmıştı. Bir araba geldi, korna çaldı. Benim arabamın farları açık değilmiş, o an fark ettim. Arabama bindim, farları yaktım ve yavaş yavaş çıktım sokaktan. Çocukun sesi kulağımda çınlıyordu. Trafike takılmamak için girdiğim ara sokaklardan yola devam ettim. Park edecek bir yer aradım. Sokağın sonunda buldum bir yer.

Eve giderken dalgındım. Karşıdan gelenlerin yüzlerinde hep kaygı vardı, ruhumun aynasıydı bu yüzler. Ben de kaygılıydım demek ki. Kanlı peçeteyi hâlâ avucumda sımsıkı tutuyordum. Tekrar kanayacağını biliyordum ama beklemiyordum. Bilmekle beklemek farklıydı. Başına geleceği bilmek doğurgan bir tecrübe, gelmemesini beklemek kısır bir umuttu.

Eve yaklaşınca adımlarım hızlandı. Mis gibi çiçek kokuları yanaklarımı okşuyordu. Çiçek tezgâhının önünden gezerken, Necdet ağabey çiçekleri topluyordu. Başı öndeydi. Göz göze gelmemek, yanından hızlıca geçiپ gitmek istedim.

Selam vermeden geçmek olmazdı ama bu halde onunla konuşamazdım. Fakat unutmuşum! Necdet ağabey yere bakarken, özenle çiçek sararken bile gelip geçeni görebilirdi. Başka bir gözü vardı onun. Başını kaldırmadan sordu:

“Nereye böyle acele acele evlat?”

Yakalanmıştım. Utandım. Yavaşladım ve durdum. Tezgâha yaklaştım. Kanlı elimi gizleyerek öylesine bir cevap verdim:

“Hiç ağabey. Eve gidiyorum işte. İzin günümdü. Biraz dolaştım. Karnım çok aç. Bir an önce eve gidip karnımı doyurmak istiyorum.”

İnanmayan gözlerle yüzüme baktı.

“Yüzündeki kaygı hiç öyle söylemiyor ama” dedi, bir açıklama bekler gibi.

Yıllardır tanıyorum Necdet ağabeyi. Mahallede benden eski. Ona hiç yalan söyleyemezdim zaten. Yalanı insanın gözünden okurdu o. Kimse onu kandıramazdı.

Yıllardır burada çiçek satar. Bütün gün tezgâhının başında, tentenin altında oturur. Gölgeyi sever. Bir gölge gibidir. O kadar sessizdir ki, sanki çiçeklerle konuşur. Bütün mahalleli onu tanır ve sever. Herkesin dert babası, delikanlıların aşk doktorudur. Mahallenin gençleri bir kıza çiçek hediye edecekse, ilk çiçeği parasız verir.

Kimi kimsesi yoktur. Sabah gelir, akşam gider. Geceleri ne yaptığını kimse bilmez, hiç kimse merak etmez. Oysa ben etmiştim, herhalde bir çiçek gibi kendine kapanıyordur, demiştim. Herkesin yardımına koşan biridir. Özellikle anne ve çocuklara karşı çok merhametlidir. Yeni gelenlere ve yolun sonuna varanlara yakındır. Bu yüzden ben onun sabahları başka bir dünyadan gelip akşamları güneş batınca geri döndüğünü düşünürüm. Yaz kış sırtından çıkarmadığı uzun par-

dösüsüyle tanınır. Biçimsiz uzayan sakalları onu biraz derber gösterse de her daim temiz ve çiçek kokuludur Necdet ağabey. Mahallelinin çiçek alma alışkanlığı pek yoktur ama herkes onunla sohbet etmek için gider tezgâhına. Bazıları akıl danışır. Mahallemizin bilgesidir aynı zamanda. Çiçek almayanların çiçekçisidir o. “Zararsız” denince bizim mahallede akla ilk o gelir ama herkes gözünün içine bakamaz, çünkü gerçeği şıp diye görüverir.

“Karnından önce kaygını doyor” deyince, irkildim birden.

Babacan bir edayla gülümsüyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştı. Elimdeki kanlı peçeteyi fark etmesinden çekinerek ben de ona gülümsedim ama tedirgindim, ondan kaçmazdı bu.

Geçıştirmek için “Eeee işler nasıl Necdet ağabey” diye sordum.

Öylesine sorduğumu biliyordu. Beni daha fazla sıkıştırmamak adına hemen cevap verdi. Ama bu sıradan soruya verdiği cevap hiç de öylesine değildi.

“İşler mi” dedi. “İnsanların yüzüne baksana Kaan... Kimse gülmüyor. Çiçek mi satılır!”

***

Eve girince kovuğuna giren bir sincap, kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi hissettim kendimi. Bir an önce eve dönmek, kabuğuma çekilmek istemişim. Telaşım geçti ama dalgınlığım sürüyordu. Yaramın tekrar kanaması kadar, o yarı çıplak çocuğun söylediği söz de aklımı allak bullak etmişti.

Bazı şeyler var ki, insan yaşayınca normal geliyor ama

sonradan düşününce sımsıkı kilitli bir sır kapısı gibi kalıyor bellek denen çekmecelerden birinde. Öyle bir kapı ki, orada duruyor, aklını ne kadar zorlarsan zorla bir türlü açılmıyor.

O günden sonra deniz topunun peşinden koşan çıplak çocuğu bir sır gibi sakladım, kimseye anlatmadım. Sihri kaçar diye mi anlatmadım, uydurdum sanılır diye mi çekindim, emin değilim. Belki her ikisi de. Yaramın nokta atışı yapar gibi başka zamanlarda başka kişilerle yaşadığım benzer anlarda tekrar kanamasını zamanla olduğu gibi kabullendim de, adını deniz çocuğu koydum o yumurcağın bir cümlesi benim mantram oldu. Tümüyle sana ait, hiç kimseye söylenmemesi gereken, söyledikçe seni kendi derinliklerine indiren tılsımlı bir cümle. Hayatımı değiştireceğini, bana başka bir hayatın kapısını açacağını bilmiyordum. Hiç kimse bilemezdi.

Kanlı peçeteyi çöpe atarken elim titredi. Sanki Hande'yi çöpe atıyordum. Sanki Hande'den sonra karşıma çıkan ve beni kabuğumdan çıkararak o iki kızı çöpe atıyor ve başa dönüyordum. Ben o an böyle düşünüyordum ama başa dönmek miydi gerçekten, emin değilim. Hayatıma son vermek için bileğimde açtığım o derin yara tekrar tekrar döndüğüm bir başlangıç mıydı?

Elim titreye titreye çöpe attım kanlı peçeteyi. Ruhum da titriyordu. Bir hatıra gibi saklamak geçiyordu içimden. Canıma kıymak zor gelmedi de, iki yıl sonra tekrar kanayan yarama bastığım son peçeteyi çöpe atmak acıttı içimi. İnsan bazen kuruyup solacak bir lekeye kendisinden daha çok değer verebiliyor. Terk edildiğimde kendimi çöpe atılmış gibi hissetmişim, belki o yüzdendi elimin böyle titremesi. Âşık olduğum kızın bana yaptığını ben bir peçeteye yapmakta zorlanıyordum.

Bir gün bunları Necdet ağabeye anlattım. Deniz çocuğunu değil tabii, tekrar kanayan yarama bastığım peçeteyi çöpe atmakta zorlandığımı, mutfaktaki çöpe atıp üstünü diğer plerle örtüp geri döndüğümü, tekrar tekrar pteki kanlı peçeteye baktığımı anlattım.

“Hande beni bir p gibi attı ama ben o peçeteyi çöpe atarken bile elim titredi, iim yandı be ağabey” dedim.

“Yaralı olmak budur” dedi. “Acı tatlı demeden bir hatırayı bile incitmeye kıyamazsın. Canın ne kadar değerli olduğunu yaralılar bilir. Kalbin kırıkrsa kalbinin değerini bilirsin, kimsenin kalbini kırmak istemezsin. Ruhun yaralıysa bir ruh olduğunu idrak edersin. Ruh her yerdedir. Elinin değerdiği, kanının lekelediği bir peğetede bile ruhunun izi vardır. İncinsen de incitmek istemezsin. Çünkü ruh dünyada fani olduğunu bilir. Ardında bırakacaklarını, kendisiyle gelecekleri ayırt edebilir. Dünya ardında kalır ama sevapların ve günahların seninle gelir. O peçete ardında kalacak ama hissettiklerin sende kalır. Senin başkalarına hissettirdiklerin, başkalarının da sana hissettirdikleri asla kaybolmaz. Kalbinde bir yerde saklı kalır. Fakat daima kendinden başlaman gerekir. İnsanın kendine hissettirdiği önemlidir. Bazı insanlar kendini sevindirmeyi, ödüllendirmeyi bilir, öyle yaşar. Bazıları kendini sevmez, sürekli kendine çektirir. Yaralılar sevincinde kederli, kederinde sevinlidir. Kurtulurken bağlanırsın, birine bağlanırken kurtulursun. Ama bunları anlamak zordur. Yaşaman gerekir, yaşayarak anlayabileceğin Őeylerdir bunlar. Gençlik duyguların, olgunluk tecrübelerin zamanıdır. Şimdi sen duygularının seline kapılmış gidiyorsun. Elbet bunlar da geçer.”

“Peki, ben ne yapayım Necdet ağabey?”

“Kendinden kurtul. O zaman kendine bağlanır, kendinle

barışık olursun. Hayatla da barışırsın. Ne yöne adım atacağı-
nı başkasına sormazsın, içindeki ses bunu zaten sana söyler.”

***

Necdet ağabeyin sözlerine değer verirdim, bana söyledik-
lerinden etkilenmişim ama bunlar bana hayatın gerçekleri
gibi değil, bilgece sözler gibi geliyordu. Zaten yaşamadan
anlayamayacağımı da söylemişti.

Onunla konuşmak, dertleşmek bana hep iyi gelirdi. İn-
sanın konuşmaya da dinlemeye de her zaman ihtiyacı var.
Ben dinlemeyi severim, Necdet ağabey de öyledir. Bu yüz-
den sohbetlerimiz uzun sürer. Başkalarına pek anlatmaz, ge-
nellikle dinlemeyi tercih eder.

“İnsanın bir ağız, iki kulağı vardır, o halde konuşmaktan
çok dinlemek gerekir” demişti bir gün. “Dert babası olmak
tabiidir. Çok konuşmak günahdır sözü boşuna değil. Çünkü
insan tabiatına aykırıdır çok konuşmak. Hep dinle. Evdey-
ken evi dinle, sokaktayken sokağı dinle, arabadayken araba-
yı dinle ki, aklın yaşadığın andan uzaklaşmasın, alıp başını
gitmesin. Sen de kaybolur gidersin.”

Peçeteyi çöpe attıktan sonra banyoya gittim, önce elleri-
mi yıkadım. Kan durmuştu, ellerimi iyice temizledim. Yara-
ya baktım. Bana Hande’yi, daha doğrusu beni terk edişini,
sonrasında geçen karanlık günlerimi, gecelerimi hatırlattığı
için yarama bakmak istemezdim. O çizgiler kötü bir kaderin
çizgileri gibi gelirdi bana. Bu kez baktıkça kendime acıdım.
Yarama merhamet sürdürdüm. Bir derdim vardı. O da derdimin
nişanesiydi. Onu görmek istememem, ondan utanmam, ken-
dime sırt çevirmiş olmaktı. Ben kendime küsecek ne yap-
mıştım? İnsan tek başına da kalsa, kalabalıklara karışsa da

hep yalnızdır. Bir de kendisine küerse, hayat nasıl yaşanır? Hande'nin açtığı yara yüzünden kendime sırt çevirmiştim. Yalnızca yazarken birbirimize yüzümüzü dönüyorduk. Hayat kendimle buluşturmuyordu beni. Bir tek yazarken el ele veriyorduk. Kendimle dertleşiyordum. Yazmak yaşamak, yaşamak yazmaktı benim için. Demek içimde yazarken dinlediğim bir ses vardı. İnsan dinlemeye kendinden başlamalıydı.

***

Gömleğimin manşeti kıpkırmızıydı. Pantolonum da lekeliydi. Üstümü çıkardım, soyunup duşa girdim. Bu küvette kesmiştim bileğimi. Parmağımın ucunu yaramın üstünde gezdirdim, hiç acımıyor, hatta hissetmiyordu. Doku şimdi yumuşak olmasına rağmen, nasır gibi hissizdi. Gözlerim doldu ama ağlamadım. Sadece yaşlar illegal bir eylemle döküldü yerlere. Sular delikten akıp gitti, küvette onlar kaldı.

Duru'yla da başlamadan bitmişti. El ele tutuştüğümüzda yaram son sözü söylemişti ama ben ne diyeceğimi bilememiştim. Yaramdan akan kan onun eline de bulaşmıştı. Utandım yaramdan, ben yine kendimden utandım. İçim sıkıldı. Ona, bunu yapmamalıydım. Ruhumu yıkamadan onu kendime heveslendirmemeliydim. Çok aptalım! Ona anlatmalıydım ama beceremedim. Ne yaptım peki? Öylece sustum. Anlatmak yerine sustum. Zaten anlatamazdım. Konuşarak anlatamadığını susarak nasıl ifade edebilirdi ki insan?

Keşke beni biraz anlayabilseydi. Ama ben söylemeden nasıl bilebilirdi! Yalnızlık da bu zaten, anlayamıyoruz birbirimizi. Kendimizi anlatmaya mecburuz, anlatmaya muhtacız ama kendimizi bile anlayamıyoruz, nasıl anlatabiliriz? İlk bakışta âşık olabiliyorken, bir bakışta anlayamıyoruz kimseyi. Birbi-